

טורי גלסטר צבי
025269
בן לובה והיינריך
נולד ב- 13.1.1929
נפל ב- 29.9.1948
בעת שירותו הצבאי.

גלסטר עזי (צ'סלב)

בן היינריך ולובה. נולד ביום 13.1.1929 בלודז, פולין. לימדו בבית הספר
הופסקו על ידי המלחמה, והגרמנים לקחוהו, את בן ה-10, והעבירוהו במשך
השנים ממחנה למחנה בפולין ובגרמניה. באחרונה היה בברגן-בלזן, ומשם עלה
עם "עליית-הנוער". תורו הגיע אך ב-1948. התמחה במקצוע המכונאות.
הגיע לארץ בחודש מארס ושחרר מהצבא כעולה חדש וכבן יחיד. אולם למחרת
יום ההפצצה הראשונה בתל אביב (מקום שבת אביו) התנדב לשירות פעיל.
השתתף בקרבות שונים. לאחרונה היה בעמק הירדן. ב-29 בספטמבר 1948 נסע
במכונית משא מאפיקים לאשדות יעקב. ב-27.7.1950 הועבר לנחלת יצחק.

המאבק על העלייה

1945 עד 1947

בתום מלחמת העולם השנייה, משנכזבו התקוות לשינוי במדיניות הבריטית בארץ ישראל, החליטה הנהגת היישוב המאורגן לחדש את המאבק במנדט הבריטי, שהופסק בפרוץ מלחמת העולם. למאבק מחודש זה היו פנים רבות, שאחד מהם, אם לא העיקרי שבהם, היה המאבק על העלייה. רבבות עקורים במחנות באירופה התדפקו על שערי שארץ, ובריטניה סרבה להרשות את עלייתם. הנהגת היישוב באמצעות המוסד לעלייה ב', ארגנה העפלה בלתי לגאלית בממדים שלא נודעו עד אז.

העברת מעפילים

חטיבת גולני

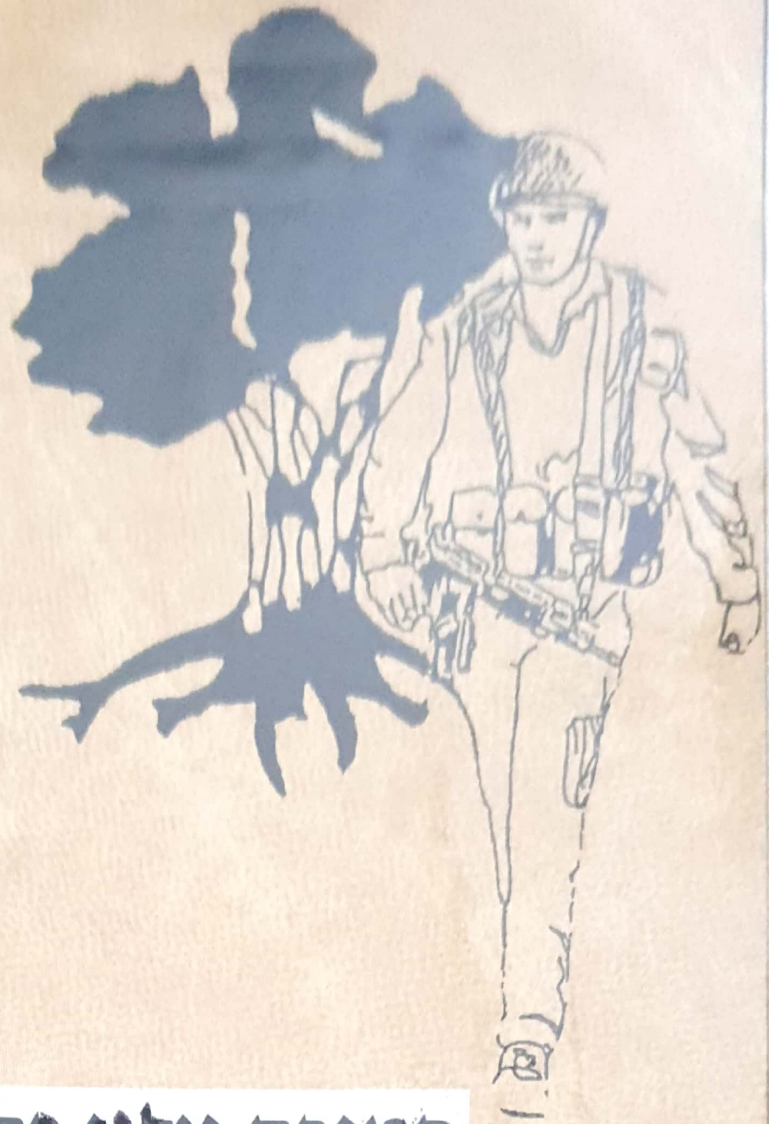
חטיבת גולני – "חטיבה מספר 1"

רבים וטובים מבין רכבות יוצאי חטיבת גולני זוכרים בנוסטלגיה, אהבה ונענועים את תקופת שירותם הסדיר ב"חטיבה מס' 1", חטיבת חי"ד גולני. רובם מספרים עד היום בגאווה, לילדיהם או לנכדיהם על "אותם הימים" בטירונות, באימונים, ב"תעסוקה" ובפעילות המבצעית. חלקם גם חושבים בטעות, כי גולני מכונה "חטיבה מס' 1" בגלל ראשוניותה, בגלל היותה "הוותיקה בין חטיבות צה"ל" או בגלל מקומה כ"ראשון בין שווים" (כחוד החנית של חיל-הרגלים) בין חטיבות חיל-הרגלים של צה"ל.

ולא היא. המספר 1 הוצמד לחטיבת גולני עוד בימיה הראשונים. בהתאם לפקודת המבנה הארצי של אירגון ה"הגנה" והוראות הפיקוד העליון, נקבעו מספרים לשש חטיבות ה"הגנה" ה"טריטוריאליות" שהיו עד אז, בטרם הקמת המדינה, בחורף תש"ח בסדר-הכוחות של הצבא שבדרך. המיספור היה מצפון לדרום כדלקמן: גולני – חטיבה מס' 1, כרמלי – חטיבה מס' 2, אלכסנדרוני – חטיבה מס' 3, קריית – חטיבה מס' 4, גבעתי – חטיבה מס' 5, עצינוני – חטיבה מס' 6. יום לאחר הקמת המדינה (16 במאי 1948) הוקמה חטיבה נוספת חדשה, ממוכנת, ניידת ובלתי טריטוריאלית, חזו נקראה בתחילה ה"חדשה", ומספרה היה כמובן: חטיבה 7.

הנוף האנושי של החטיבה

הנוף האנושי של חטיבת גולני במלחמת העצמאות היה מגוון ורב-פנים. הוא מאפיין את "דור תש"ח" בארץ-ישראל של אותם הימים. מייסדי החטיבה, ראשוני לוחמיה ומפקדיה, היו אנשי ההתיישבות, עובדי-אדמה מן המושבה, המושב והקיבוץ של מרחבי הגליל והעמקים, ובתוכם שומרי מסורת לא מעטים. אליהם נוספו במרוצת חודשי לחימה ארוכים בני עיר רבים ואף עולים חדשים אנשי גח"ל ומח"ל. ראוי לציין, כי בימי תש"ח היו בחטיבת גולני בחורות רבות, אשר שירתו בכל היחידות בתפקידים שונים, ורבות מהן פעלו כקשריות או חובשות קרביות. כבר במלחמת העצמאות היתה חטיבת גולני כור היתוך לילידי הארץ ולבני העליות השונות. בסיכום המבוא שכתב נחום גולן לספר "אילן ושלח" נאמר: "...צמחנו בנוף הגלילי ובמישורי העמקים, ובמרחבי הנגב הרחבנו אופקים – התבגרנו. ההתיישבות בעמקים ובגליל היא שנתנה לחטיבה את צביונה וחותרמה המיוחד, וממנה ספגה את ערכיה, כי על כן היתה החטיבה כפרית ונאמנה לערכים שינקה בגושי התיישבות אלו. ציינו אותה תכונותיו של עובד-האדמה ויושב-הכפר: עקשנות, צמידות

חטיבת גולני בתקופת שירותו

פלישת הצבא הסורי לעמק הירדן

הצבא הסורי הפולש כלל חטיבת חיל-דגלים מוגברת, שהסתייעה בגדוד שריון ובגדוד תותחיישדה ומרגמות. הוא פעל כצבא סדיר ומאומן בסיוע אווירי וארטילרי. הצבא הסורי פעל על-פי תוכנית קבועה מראש בשלושה שלבים: תחילה התבסס בתל-אל-קאסר ותקף בכוח רב את היישובים מסדה ושער הגולן על מנת לאבטח את אגפו הדרומי-השמאלי. אחר-כך כבש את "מתחם צמח" (העיירה, הקרנטינה והמשטרה) ובכך פתח לעצמו דרך לשלב השלישי והמכריע – פריצת "קו הדגניות".

על עוצמת ההתקפה הסורית כתב נחום גולן: "...בהערכת המצב ובניתוח המהלכים האפשריים של האויב, הונח כבר למפרע ציר התקפה זה של הצבא הסורי. ובכל זאת פלישתו של כוח סורי רב לעמק הירדן הממה בתחילה את העמק ואת תושביו... דבר שהתבטא בתכונתם המוגבלת של היישובים לקראת מועד הפלישה. ימי גשר הראשונים היוו סימן אזעקה ליישובי העמק, אשר נתפכחו לאט משאונותם ומבטחונם המופרז... ובמאוחר הוגברו הביצורים, החפירות, התכונה והדריכות..."

המערכה בעמק הירדן בה השתתף צבי

לתוך העמק הפורה ביותר בארץ פרצו סנקים ורמסו תבואה שבשלה לקצור. 16 תותחים כבדים חרשו את האדמה. המשה מטוסי-אויב הנו פעל והסילו את מסעו ההרס. על גבולה המזרחי של צמת, בשוחות-רובאים ששטות שכבו חיילי הגדוד. זו אחד ניתן לכולם: להחזיק מעמד. סקלטים לא היו, ולא חסירות ראויות לשפן. תחת מסר פגזים של 16 תותחים, מול 20 סנקים ומשוריינים, מול שני גדודי רגלים מסתערים שכבו חיילי הגדוד בשוחות-רובאים. לא הושמו עליהם משימות של תנועות סקטיות מסוככות – הוטל עליהם תפקיד פשוט וקשה כשאלו: להחזיק מעמד. כך עמדו אנשינו יומים, אחרי יומים נפרצה החזית. גמלה צמת, גמלה משטלה צמת. האויב הגיע לשערי הדגניות. —

ומצמת הגיעו מחלקות עייפות ושבורות, שרידי מחלקות, אנשים שניצלו מהמרת בנס, אנשים שעשו דרכם באש מכוננת המכוונת אליהם — הגיעו והתלצבו במסקדה. אנשים אלה נשלחו לקו חדש והם הלכו. הם היו עייפים מאד, שבורים מכדי להביץ את מלוא משמעותו של התפקיד שניתן להם, הם ידעו רק זאת, שנצטוו ללכת לעמדות חדשות והלכו. לא רבים יודעים, מי עיכב את האויב בצמת, מי מנע ממנו את האפשרות לפרוץ ולהמשיך דרכו לטבריה. החזית החדשה יוצבה מאנשים שניצלו מתופת צמת, היא יוצבה, משום שבניין-המשטרה, המנוקב ככברה, החזיק מעמד עוד שעתים. היא יוצבה, משום שהאויב המתקדם נתקל באש אנשינו מבית-ירח. כך יוצב קרה-דגניות, ששמו צלצל אחר-כך במי כל. הקו, שבו נשבר האויב לאחר זאת, כאשר הגיעה תגבורת לרוב, כאשר הושמדו מחסני התחמושת של האויב, כאשר הגיעו תותחים והלמו באויב. אך עיצוב החזית עלה בקרבנות יקרים. קטע הכביש בין דגניה לבין משטרה-צמת, 300 מטר ארוכו, יוכל לספר — הללי אנשינו וחללי האויב מוטלים היו בערבוביה. למעלה ממאה על הכביש עצמו וערימות לצדי הכביש. על החוקת המשטרה נתן סגן-מפקד-הגדוד, צביקה, את חייו. כאשר נפצע, ודרכי הנסיגה נחסמו, הגיח את תעודותיו תחת ראשו וברימון על ראשו שם קץ לחייו. מצאנוהו — האותיות שעל גירותיו היו מחוקות בדמו ובמוחו.

אותה שעה עמד קומץ שני של הגדוד עם אנשי קבוצת-גשר במשטרה-גשר. בבנין כורעש בתותחים כבדים, ההולמים בו ממרחק 200 מטר, עמדו ימים ולא נואשו. גם כאשר משורייני-האויב פרצו לתוך המשטרה, הם הכריחו לסגת. כך עמדה משטרה-גשר, כך עמדה קבוצת-גשר, עד שהועלו תותחים על ההרים והאויב גורש.

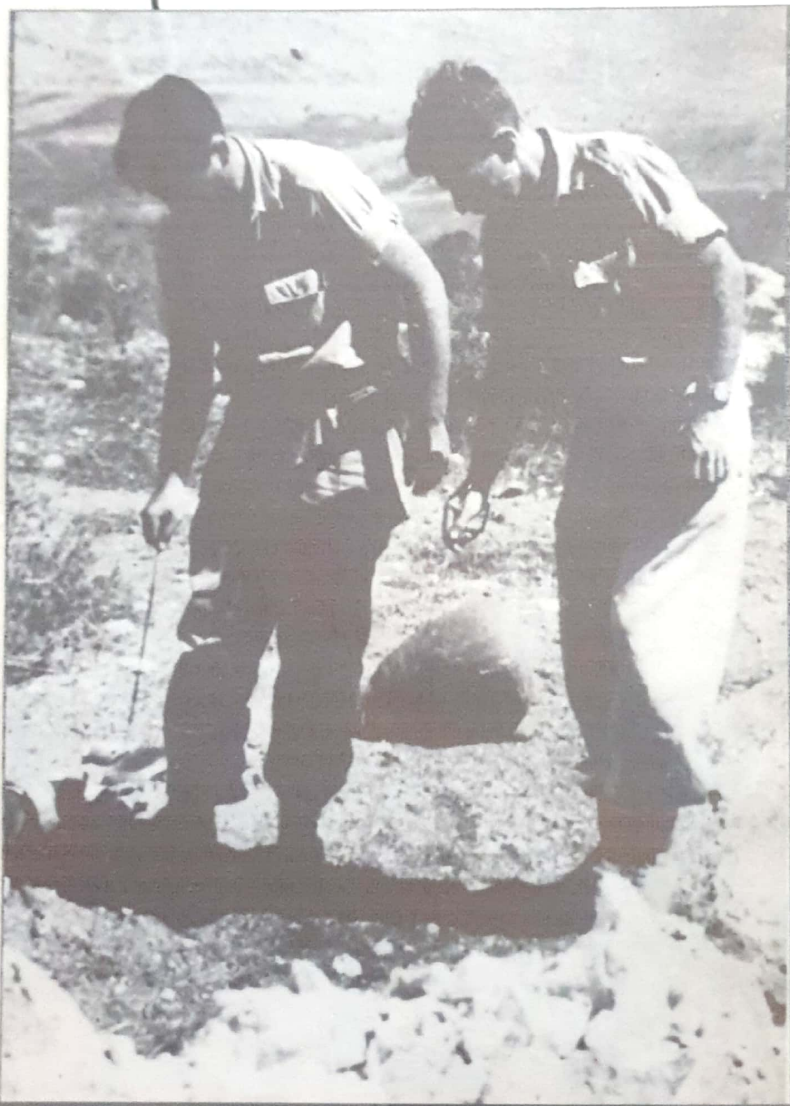
מפת הקרב של המערכה בעמק הירדן

לוחם באימון בתש"ח

אימונים בתש"ח

קבוצת חיילים על משאית - 1948

תנועת נוער שבה השתתף צבי ז"ל

עליית הנוער הייתה תנועה ציונית שהוקמה בגרמניה, במטרה להעלות צעירים יהודים לארץ ישראל, ולהכשיר אותם לעבודה חקלאית. שנת 1932 בגרמניה, פוטר 12 נערים יהודים מעבודתם בשל היותם יהודים. הנערים פנו אל רחה פריאר שתסייע להם במציאת עבודה. בעקבות פניה זו, והקשיים המצטברים של נוער יהודי גרמניה כתוצאה מהאנטישמיות העולה וגואה, העלתה רחה פרייאר את ההצעה להעלות נוער יהודי מגרמניה לארץ ישראל וליישבם במשקים, שם הם ימשיכו את לימודיהם, יעבדו את האדמה ויסייעו בגאולת הארץ.

